

Sygn. akt VI GC 239/17 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, nr (...): 496 w W.

przeciwko:

A. Ż.

F. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 239/17

UZASADNIENIE

Powód (...) (...), wniósł dnia 12 lutego 2016 r. o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. Ż. i F. Ż. kwoty 5.318,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2015 r. oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwani zawarli w dniu 3 sierpnia 2006 r. umowę z (...) Bankiem (...) S.A. w W.. Zobowiązanie wynikające z w/w umowy nie zostało spłacone w terminie. Dnia 28 maja 2010 r. wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny o numerze (...) który następnie został opatrzony klauzulą wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Mysłowicach w postępowaniu o sygn. I Co 1854/10. Umową przelewu wierzytelności 24 marca 2014 r. (...) Bank (...) S.A. w W. zbyła przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Pismem z dnia 22 kwietnia 2014 r. poinformowano pozwanych o dokonaniu przelewu wierzytelności. Powód wskazał, że na dochodzona niniejszym pozwem kwotę składają się kwota 4 871,57 zł tytułem zakupionej wierzytelności oraz kwota 447,13 zł tytułem naliczonych odsetek.

W dniu 30 września 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2256/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwani A. Ż. i F. Ż. wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwani podnieśli zarzut przedawnienia wierzytelności wskazując, że przewidziany w art. 118 k.c. trzyletni termin minął 22 czerwca 2013 r. tj. 3 lata od momentu zaopatrzenia przez Sąd w Mysłowicach klauzulą wykonalności bankowego tytułu z dnia 22 czerwca 2010 r. który został wydany na wniosek banku.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 3 sierpnia 2006 r. A. Ż. i F. Ż. zawarli z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę kredytu inwestycyjnego. Strony ustaliły, że kredyt zostanie spłacony w 59 ratach płatnych od 1 października 2006 r. do 1 sierpień 2011 r. Dnia 28 maja 2010 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). Sąd Rejonowy w Mysłowicach postanowieniem z dnia 22 czerwca 2010 r. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu 28 maja 2010 r. przez (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko dłużnikom A. Ż. i F. Ż..

Dowód: umowa kredytu inwestycyjnego (k. 7-15), bankowy tytuł egzekucyjny (k. 16), postanowienie Sądu z 22 czerwca 2010 r. (k. 17).

Powód dnia 24 marca 2014 r. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od (...) Banku (...) S.A. w W. wierzytelność w stosunku do pozwanych z tytułu kredytu inwestycyjnego z dnia 3 sierpnia 2006 r.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami (k. 18-43), oświadczenie (k. 44).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 22 kwietnia 2014 r. powód poinformował pozwanych o dokonanej sprzedaży wierzytelności oraz wezwał do zapłaty kwoty 112 795,08 zł.

Dowód: wezwanie od zapłaty (k. 45-48).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów, gdyż ich prawdziwość i autentyczność nie zostały przez strony zakwestionowane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez Powód (...) (...) przeciwko pozwany A. Ż. i F. Ż. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z zgromadzonym materiałem dowodowym w niniejszym postępowaniu dnia 3 sierpnia 2006 r. A. Ż. i F. Ż. zawarli z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę kredytu inwestycyjnego. Strony ustaliły, że kredyt zostanie spłacony w 59 rata płatnych od 1 października 2006 r. do 1 sierpień 2011 r. Dnia 28 maja 2010 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). Następnie Sąd Rejonowy w Mysłowicach postanowieniem z dnia 22 czerwca 2010 r. nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Dnia 24 marca 2014 r. powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabył od (...) Banku (...) S.A. w W. wierzytelność w stosunku do pozwanych z tytułu kredytu inwestycyjnego z dnia 3 sierpnia 2006 r. Dnia 12 lutego 2016 r. powód wniósł pozew w niniejszym postępowaniu.

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie istotna była kwestia wymagalności roszczenia – rzutująca na datę przedawnienia oraz kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia. Pozwani nie kwestionowali bowiem faktu zadłużenia oraz jego wysokości wskazanej w pozwie, podnosząc jednak zarzut przedawnienia roszczenia.

Z zawartej 3 sierpnia 2006 r. umowy kredytu wynikało, iż świadczenie pozwanych miało być spełniane częściami, przy czym nie miało ono charakteru okresowego, gdyż wielkość zobowiązania była od początku znana. Świadczenie pieniężne jest co do zasady, w myśl art. 379 § 2 k.p.c., świadczeniem podzielnym. Świadczenie to może być bowiem niewątpliwie spełnione częściowo bez istotnej zmiany jego przedmiotu lub wartości. Taka cecha świadczenia pieniężnego została również przyjęta powszechnie w orzecznictwie (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 821/00, LEX nr 54375; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1976 r., IV PR 275/76, NP 1978, nr 6, s. 974, OSNCP 1977, nr 7, poz. 117, OSPiKA 1978, z. 4, poz. 70; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2004 r., IV CK 12/2003, OSNC 2005, nr 3, poz. 44, Radca Prawny 2005, nr 2, s. 112, R. 2005, nr 3, s. 139; a także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 505/03, LEX nr 194091. Jeżeli zatem świadczenie pieniężne jest zasadniczo świadczeniem podzielnym, oznacza to, że może być ono spełnione w ratach. W tego typu sytuacji terminy przedawnienia bieżą oddzielnie dla każdej z części świadczenia pieniężnego. Błędem byłoby uznanie, że bieg przedawnienia należy liczyć od daty wymagalności płatności ostatniej raty (por. uzasadnienie wyroku SO w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2014 r., III Ca 1507/13, opubl. na portalu: orzeczenia.ms.gov.pl).

Należy wskazać, że późniejsze wypowiedzenie kredytu przez bank nie przesunęło terminów przedawnienia roszczeń o zapłatę części świadczenia pieniężnego, wymagalnych przed datą wypowiedzenia. Gdyby bowiem zaakceptować takie rozumowanie, to mogłoby to oznaczać, iż wierzyciel nawet po kilkudziesięciu latach mógłby twierdzić, iż jego roszczenie jest nieprzedawnione i mógłby w istocie w nieskończoność przesunąć termin przedawnienia – dokonując po wielu latach wypowiedzenia całej umowy. Zgodnie z art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Okolicznością niesporną jest, w świetle art. 118 k.c., to iż roszczenia powoda, jako związane z działalnością gospodarczą – przedawniały się z upływem trzech lat.

Okres trzech lat minął dla wszystkich rat (które miały być spłacane przez pozwanych w okresie od 1 października 2006 r. do 1 sierpień 2011 r.) przed wytoczeniem powództwa dnia 12 lutego 2016 r. (w okresie 3 letnim dla każdej z rat). Należy przy tym wskazać, że w niniejszej sprawie należy domniemywać, iż przed dniem 1 sierpień 2011 r. doszło do wypowiedzenia umowy kredytu, skoro dnia 28 maja 2010 r. (...) Bank (...) S.A. w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, pomimo tego, iż na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny oraz nadano mu klauzulę wykonalności.

Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, LEX nr 82431), zgodnie z którym w świetle art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.), czyli przez okres, w którym uprawniony nie ma możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia. Okoliczności w tym zakresie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie P 45/12, uznający art. 96 ust. 1 i 97 ust. 1 pr. bankowego za niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż TK orzekł jednocześnie, iż wymienione przepisy utracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r.

W związku z tym przedawnienie roszczenia banku mogłoby nastąpić najwcześniej z upływem 3 lat od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

W tym miejscu należy jednak stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Orzeczenie to dotyczy skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi.

Podsumowując przerwanie biegu przedawnienia roszczeń banku na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie odnosi skutku wobec nabywcy wierzytelności niebędącego bankiem. Nabywca wierzytelności nie może bowiem odnosić korzyści z tej części postępowania egzekucyjnego, w której nie może być stroną. Jest to wyjątek od zasady, iż zmiana podmiotowa po stronie wierzyciela nie wpływa na przedawnienie roszczenia.

Przy niekwestionowanej zatem wysokości zadłużenia pozwanej, powództwo należało oddalić z uwagi na przedawnienie roszczenia, w tym również w zakresie odsetek. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (por. orzeczenie SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149; orz. SA w K. z dnia 17.02.2003 r., I ACa 846/02, LEX nr 83739).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i oddalił powództwo w całości.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. również oddalając powództwo, zaś pozwani nie wykazali poniesionych przez siebie kosztów.

SSR Jolanta Brzęk